

Η εξόδιος κι ο επικήδειος του ηγούμενου της Γαλιλαίας Άνθιμου

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)



Τελέσθηκε χθες, Παρασκευή 19η Αυγούστου (με το παλαιό εορτολόγιο)/3η Σεπτεμβρίου 2021, η εξόδιος ακολουθία του πολιού Αρχιμανδρίτη Άνθιμου Θεοχαράκη, ηγουμένου της επί του Όρους των Ελαιών Πατριαρχικής Μονής των Γαλιλαίων, που [εξεδήμησε εις Κύριον](#) σε ηλικία 90 ετών την προμεσονύκτιο ώρα της Πέμπτης.

Η Αγιοταφίτικη Αδελφότητα, την οποία επί πολλά έτη ευόρκως διακόνησε ο εκλιπών, έψαλε την Νεκρώσιμη αυτού Ακολουθία, προεξάρχοντας του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου στο Ιερό Παρεκκλήσι της Αγίας Θέκλας, συνιερουργούντων των Αγιοταφιτών Αρχιερέων, Ιερομονάχων και Ιεροδιακόνων, παρουσία του Γενικού Προξένου της Ελλάδος στα Ιεροσόλυμα κ. Ευαγγέλου Βλιώρα και με την προσευχητική συμμετοχή μοναχών, μοναζουσών και εκπροσώπων του Αραβοφώνου ποιμνίου των Κοινοτήτων, στις οποίες ο εκλιπών διακόνησε.



Τον επικήδειο εκφώνησε ο Γέρων Αρχιγραμματεύς Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης Αρίσταρχος, ως έπεται:

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν ἱεραρχῶν χορεία,

κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Σεβαστοί Πατέρες,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Μετά κατανύξεως καί λύπης πολλῆς, ἱστάμεθα πρό τοῦ σκηνώματος τοῦ χθές πρός Κύριον ἐκδημήσαντος ἀγαπητοῦ καί πολιοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν Ἀγιοταφίτου Ἀρχιμανδρίτου Ἀνθίμου. Ἰστάμεθα ἀναλογιζόμενοι πῶς τό περί ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; Πῶς ὠμοιώθημεν τῇ φθορᾷ; Πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; Πῶς διεσπάσθη τῆς συμφυΐας ὁ ἀρμονικώτατος δεσμός; Πῶς ἡ ψυχὴ βιαίως ἐχωρίσθη ἐκ τοῦ σώματος; Εἰς τάς ἀνθρωπίνους ἡμῶν σκέψεις ταύτας ἔρχεται ἡ ἀπάντησις ἐκ στόματος τοῦ ὑμνωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας ὅτι «ἄλγος τῷ Ἀδάμ ἐχρημάτισε ἡ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις πάλαι ἐν Ἑδέμ». Ὅτι δηλαδή ὁ ἄνθρωπος οἰκεία βουλήσει ἀποκοπεῖς τῆς κοινωνίας τῆς πηγῆς τῆς ζωῆς ἐπέφερεν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του τόν θάνατον. Ὁ Θεός διὰ σπλάγχνα ἐλέους μή ὑποφέρων νά βλέπῃ τό πλάσμα του εἰς τήν φθοράν καί τήν ἀπώλειαν, ὠμοιώθη αὐτῷ, γέγονε ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ, ἐνηθρώπισε καί ἐδέχθη καί αὐτόν τόν θάνατον, ἵνα ἐκ τούτου λυτρώσῃ τό πλάσμα Του. Ἐν τῇ οἰκονομίᾳ ταύτῃ τοῦ Θεοῦ ὁ ὑπέρ ἡμῶν σαρκί σταυρωθεὶς καί τριήμερος ἐκ νεκρῶν ἀναστάς Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν εἶναι ἡ παραμυθία ἡμῶν εἰς τήν φοβερὰν ταύτην ὥραν τοῦ θανάτου, διαβεβαιῶν ἡμᾶς: «Ὅτι ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται», (Ἰωάν. 11, 25). Ἐξ ἴσου παραμυθητική εἶναι καί ἡ διαβεβαίωσις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τάς εὐχάς αὐτῆς ὅτι οὐκ ἔστι θάνατος ἡ ἀπόθεσις τοῦ σκήνου τῶν εἰς Χριστόν πιστευόντων ἀλλά μετάθεσις ἐκ τῶν προσκαίρων ἐπὶ τά αἰώνια, ἐκ τῶν ἐπιγείων πρός τά οὐράνια, ἐκ τῶν λυπηροτέρων πρός τά θυμηδέστερα. Εἶναι ἀπόλαυσις τῶν οὐρανίων οὐχί «δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι ἀλλά πρόσωπον πρός πρόσωπον...», (Α΄ Κορ. 13, 12).





Ἐν τῇ βεβαιότητι ὅθεν τῆς πίστεως ταύτης ὑπερβαίνομεν τὴν ἀνθρωπίνην λύπην ἡμῶν ἐπὶ τῷ χωρισμῷ τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν καί προπέμπομεν αὐτόν εἰς τὴν μόνιμον οὐράνιον κατοικίαν αὐτοῦ ἀξιοχρέως ἀναμνησκόμενοι περὶ αὐτοῦ ὅτι

οὗτος ἐκ τῆς γενετείρας αὐτοῦ μεγαλονήσου Κρήτης προσῆλθεν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν καὶ ἀφιέρωσεν ἑαυτόν εἰς τὸ Ἱερὸν ἡμῶν Κοινόν, ἐντασσόμενος εἰς τὴν Γεραρὰν Ἀγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα δεχόμενος τὸ μοναχικόν σχῆμα καὶ ἀκολουθῶν τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης. Ἐκτοτε, φιλάδελφος ὢν τὸ ἥθος, εὐελπὺς, ἀφιλοκατήγορος, καταδεκτικός καὶ εὐχαρὶς, τὴν Σιωνίτιδα Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ἐν αὐτῇ Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα διηκόνησε εὐόρκως μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως Ἀγιοταφίτικῶς, Προσκυνηματικῶς καὶ Ποιμαντικῶς εἰς διαφόρους διακονίας, ὡς ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως Θαβωρίου Ὁρους, τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Πραιτωρίου, τοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος ἐν Γεθσημανῇ, τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου ἐν Λύδδῃ, τοῦ Σαρανταρίου Ὁρους, τῆς ἐν Ἱεριχοῖ ἱερᾶς Μονῆς τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου παρὰ τὴν συκομορέαν τοῦ Ζακχαίου καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν ὡς ἡγούμενος τῆς ἐπὶ τοῦ Ὁρους τῶν Ἐλαιῶν ἱερᾶς Μονῆς τῶν Γαλιλαίων Ἀνδρῶν (Galili Viri), ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπετέλεσε ἔργον λειτουργικόν διὰ τῶν καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα θείων Λειτουργιῶν ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἀλλὰ καὶ ἀνακαινιστικόν, ἀνεγείρων ἰδίαις δαπάναις νέαν πτέρυγα αὐτῆς.

Ἐν ταῖς ἀγαθαῖς μνήμαις ταύταις προπέμποντες τοῦτον σήμερον, παρακαλοῦμεν τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν ἡμῶν, ὅπως ἐπίδῃ ἐπὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ ταῦτα τὰ ἀγαθὰ καὶ παρίδῃ πᾶν πλημμέλημα αὐτοῦ ἐκούσιον ἢ ἀκούσιον καὶ τάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν Παραδείσῳ μετὰ ὁσίων καὶ δικαίων, ἀξιῶν αὐτόν τῆς ἀπολαύσεως τοῦ φωτός τῆς τρισηλίου Θεότητος Αὐτοῦ. Γένοιτο.

Εἴη ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία!

Ὁ μεταστάς πρὸς τὰς αἰωνίους μονὰς ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σιών Κοιμητήριον τῶν Πατέρων.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!